

Malomocní přišli na okraj tábora, vešli do jednoho stanu, najedli se a napili. Vynesli odtud stříbro, zlato i roucha, odešli a tajně to uložili. Pak se vrátili, vešli do jiného stanu, vynesli odtud věci, odešli a také je tajně uložili. Potom si vespolek řekli: „Neměli bychom takto jednat. Tento den je dnem radostné zprávy a my jsme zticha...“ (2Kr 7,8-9)

V Praze dne 4. listopadu 2020

Milé sestry a bratři,

nejsme na tom tak špatně, abychom ještě nemohli něco dobrého pro sebe udělat a co víc, abychom nemohli něco dobrého udělat i pro ostatní lidi. Světová pandemie nás sice omezila v mnohých našich aktivitách, ale každý z nás můžeme udělat alespoň něco málo, nebo dokonce hodně, abychom nejen přežili, ale abychom i dobře žili. Jako malomocní za proroka Eliši, o nichž čteme v Bibli.

Být nemocný znamená, že člověk něco ne může, jeho moc je omezena. Ale ještě není mrtvý, ještě mu zbývá alespoň nějaká moc, nějaké zbytky sil. Jako malomocní, kteří byli omezeni ve svých možnostech více než ostatní. Byli separováni od zdravých obyvatel a odkázáni na milodary zdravých a svou vlastní výpomoc.

Je naprosto přirozené, že se člověk snaží pomoci především sám sobě. A je taky pochopitelné, že řeší postupně své potřeby podle toho, co je nejdůležitější pro jeho přežití, pak teprve si zvyšuje komfort a myslí na druhé. Jen málokdy se člověk dostane do tak hrozně situace, že už není schopen vnímat potřeby jiných lidí, ani svých nejbližších. Jako to např. prožívali vězni v pochodech smrti za druhé světové války. Židovský spisovatel Elie Wiesel popisuje svou nejstrašnější zkušenost bezmoci, kdy nebyl schopen pomoci svému milovanému otci, který ho prosil o pomoc. Tak strašně byl na konci svých fyzických i psychických sil, že nemohl udělat pro svého tatínka absolutně nic. Celý život si to pak vyčítal, třebaže to nebyla jeho vina.

V tak hrozně situaci nebyli ani malomocní ze Samaří, třebaže byli na hraně rezignace na život. Nejdříve si řekli, že je úplně jedno, jestli to přežijí nebo ne, už jim na vlastním životě nezáleželo, ale přesto ještě zkusili poslední pokus o vlastní záchranu od smrti hladem. A pak sledujeme, jak se měnil jejich fyzický a psychický stav. Když našli jídlo, najedli se a napili, vrátily se jim síly a začali se poohlížet po cennostech. Najednou pro ně začalo mít cenu stříbro, zlato a značkové oblečení. Pustili se do drancování opuštěného aramejského tábora a pro sebe shromažďovat poklady.

Ale tu najednou se v nich ozvala morálka, přece nemohou žít jen sami pro sebe. Nikdo jim nic nevyčítal (taky tam nikdo nebyl), sami došli k tomu, co je a není v životě správné. Začali myslet na druhé, kteří také hladověli a trpěli, možná méně než oni, ale přece. A to je skvělý příklad pro každého z nás i v této době. Máme-li co jíst a pít, máme-li střechu nad hlavou, naslouchejme hlasu svého srdce. Může se v něm totiž ozvat hlas svědomí, morální zákon, který je dán do nitra všem lidem, anebo dokonce hlas Ducha svatého. A že je to dobrý hlas poznáme bezpečně podle toho, že se začneme zajímat o druhé lidi.

Myslím, že v dnešní době špatných zpráv je dobré sledovat a oznamovat i dobré zprávy. Jistě evangelium Kristovo, ale také třeba dobré zprávy o lidech lidé, kteří pomáhají druhým. Dobré zprávy o obětavých zdravotnících a dobrovolnících. Modleme se za ně a třeba i nám přijde na mysl, co bychom mohli udělat pro druhé.

Pán s vámi, váš

Bronislav Matulík